

۲۱۲ - ای نهال آمال آن بیهمال

حضرت عبدالبهاء

اصلی فارسی

۲۱۲ - ای نهال آمال آن بیهمال

ای نهال آمال آن بیهمال، نامه وصول یافت آنی راحت و مهلت میسر نه تا بنگارش جواب بتفصیل پردازم لهذا مجبور بر ایجازم معذور بدارید. نامه الحمد لله نافه مشک بود بوی دلجوی جنت ابهی داشت هر چند جمیع ما در مقابل الطاف بی منتی غریق دریای قصوریم پرفتوریم و بی وله و شوریم ولی موفق بالطف موفوریم که قطره را بجای دریا قبول میفرماید و پشه ئی را پرواز عقاب می آموزد بنده آبق را پرورده صادق مینماید افسرده نابود را شمع بازغ میفرماید این از الطاف آن جان جهانست لهذا هر چند شرمساریم ولی امیدواریم. امروزاهم امور اینست که بموجب تعالیم الهی در جمیع اقالیم رفتار نمائیم و با جمیع خلق مهربان باشیم و جانفشان گردیم بیگانگان را آشنا دانیم و اعدا را احباً شمریم و کل را غمخوار و خاکسار باشیم بکمال وفا سینه را هدف تیر جفا کنیم و از خطای کل چشم پوشیم همدم فقراء باشیم و همراز بی نیاز گردیم بحکمت حرکت نمائیم پرده دری نمائیم بخوش سلوکی پردازیم. فی الحقیقه اهل عالم دلبر حقیقی را فراموش نموده اند و چنان بدام و دانه گرفتار شده اند که از گلشن الهی و حدیقه ربّانی بوئی بمشام آنان نمی رسد.

البته مز کوم از رائحه طیبیه محروم است و نایبنا از مشاهده جمال محبوب و مأیوس و عموم خلق بی انصاف و پراعتساف. البته این اعمال و رفتار مغناطیس غضب پروردگار لهذا در جمیع آفاق آثار قهر نیر آفاق ظاهر و آشکاره سبحان الله بیماران از طیب مهربان در فرار و تشنگان از دریای عذب فرات بیزار بی نوایان از گنج بی پایان در کنار و طفلان از ثدی عنایت بی بهره و نصیب و هذا بما اکتسبت ایداهم یوم سمعوا النداء من مکان قریب .

با وجود این امید از عفو و عنایت شدید القوی چنانست که نومید نگردند و الی الابد محروم نمانند اند کی اگر ملاحظه کنند و بحقیقت پی برند و از حمیت جاهلیه بگذرند و دل و جان را از تعصب شدید رهائی بخشند عموم

ORIGINAL

AUDIO

اهل ایران بشکرانه پردازند که الحمد لله این افق تاریکرا آفتابی درخشنده طلوع نمود این ایران ویرانرا الطاف بی‌پایان جلوه نمود این کشور گمنامرا قبله آفاق کرد و این اقلیم بحیم را جنّة النّعیم فرموده. زیرا شمس حقیقت ازین نقطه درخشید و الیوم در افریک و امریک و حدود و ثغور ترک و تاجیک در قطعات خمسه عالم شلیک یا بهاء الابهی بلند است ایران مرکز انوار گردد این خاک تابناک شود و این کشور منور گردد و این بی‌نام و نشان شهیر آفاق شود و این محروم محرم آرزو و آمال و این بی‌بهره و نصیب فیض موفور یابد و امتیاز جوید و سرافراز گردد.

